

Pahissa en va compondre la música, aquesta vegada la iniciativa ha estat gironina, encapçalada per la companyia Teatre Blau, dirigida per Martí Peraferrer, juntament amb el Conjunt Orquestral de Girona, que ha interpretat les il·lustracions musicals del compositor Joaquim Rabasseda.

L'esforç ha de ser similar a guardar el mar dins d'una ampolla. Com recloure la «magnòlia immensa» del Canigó i els Pirineus entre tres parets? Què sacrificar, de tota la fauna fantàsticohistòrica de Verdaguer, per reduir-la a un espectacle de dues hores? Com transformar les

voluptuoses boires verbals del poema al llenguatge teatral? Com tornar corpòries figures tan etèries com la fada Flor de Neu, tan inhòspites com el comte Guifré o tan càndides com el cavaller Gentil? Per a aquest repte tan arriscat la música és una ajuda, amb el miratge que provoca sovint de suspendre fronteres i traspasar tot límit: potser per això ambdós espectacles la van trobar necessària. En la versió gironina, els interludis de Rabasseda hi van col·laborar activament, amb la seva sonoritat eclèctica que empelta els modes medievals amb diverses influències

Canons

Potser comença a ser hora que algú ens faci notar que, al mateix temps que omplia mitjanament embassaments, torrents, rieres i pantans, l'últim d'aquells temporals de pluges de la primavera que hem deixat va anar buidant de sorra més d'una platja. No sé si s'han aturat a pensar-hi prou, però el cas és que, en els pocs dies que hi ha entre els mesos d'abril i de maig, es va passar ràpidament de bombardejar amb canons de neu les pistes d'esquí a restituir també amb uns altres canons la sorra que ens faltava per no haver d'entrar com aquell qui diu massa aviat a l'aigua. Entremig –com pràcticament a qualsevol altre lloc, també és veritat–, en aquest territori de pau i progrés que és la regió de Girona, desenes de milers de canons més petits regaven i encara deuen estar regant avui camps de conreu, camps de golf, camps de futbol, giratoris, parcs i, entre molts altres llocs que no he ni esmentat, també unes desenes de milers de jardins amb gespa. Bombardegen la terra sense pietat, tot sovint. Sempre, naturalment, segons les nostres necessitats o el nostre gust. Després, de tant en tant, llegim en un diari o sentim en el televisor que un temporal s'ha endut el tros de platja aquell on ens havíem anat a banyar més d'un cop, de la mateixa manera que aquest hivern passat hem pogut llegir i sentir que en un lloc tan del Pirineu com Alp tenien seriosos problemes de subministrament d'aigua. Ben mirat, som nosaltres els que estirem més el braç que la màniga, encara que no ens agradi que ens ho recordin o que ens ho recriminin quan el que tenim a la vista és el nostre braç. I el braç, si ens hi fixem bé, té tot sovint una forma especial: com de pista d'esquí, de port esportiu, de jardí, d'urbanització o de camp de regadiu d'aquells que han fet allà on abans no hi havia ni una gota d'aigua. Jo callo i ja no escric res més perquè hi ha coses que, de tan elementals com són, potser ni s'haurien de dir. S'haurien de fer notar i prou. I el fet és, però, que quan som nosaltres que bombardegem el món parlem de comoditat o progrés, i quan és el món que s'hi torna, parlem de catàstrofes.

Xavier Cortadellas

avantguardistes del XX. L'ambició del muntatge i l'esforç col·lectiu van fer la resta, des del vestuari de Carme Puigdevall fins a l'escenografia de La Clofolla, la direcció orquestral de Cándid Rodríguez o la supervisió literària de l'escriptora Eva Vázquez; com també els ajuts institucionals que deuen haver estat necessaris per bastir un espectacle d'aquestes característiques. I del nombrós planter d'actors que malden per una professionalització sempre difícil, el cronista no pot estar-se de destacar-ne almenys un parell: d'una banda el batallador Xavier Fàbrega, que va escandir com cal els decasíl·labs de Bernat Tallaferro, i sobretot l'actriu i cantant Elena Martinell com a Griselda/Flor de Neu, els sortilegis de la qual no només van encantar el Cavaller Gentil.

Josep Pujol i Coll